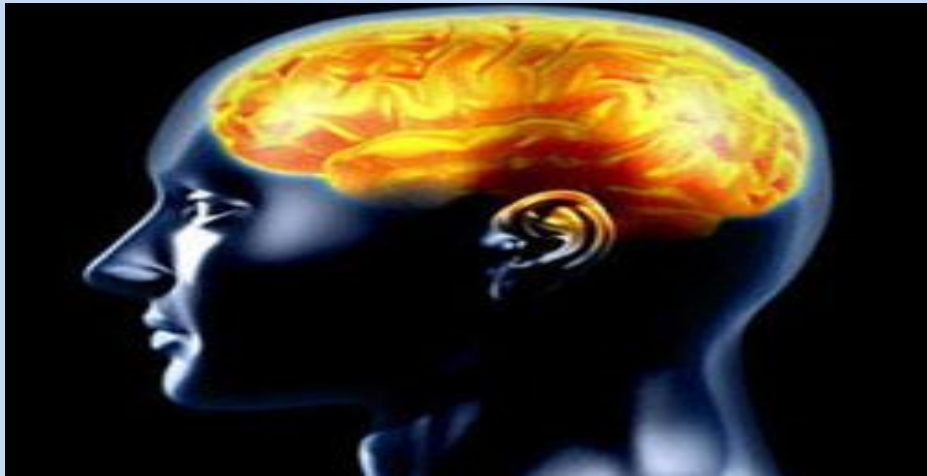

مننژیت چیست؟

مننژیت عبارت است از تورم و یا عفونت پرده های مغز که از موارد اورژانس به حساب می آید. مننژیت به دو صورت باکتریایی و ویروسی وجود دارد که از نظر تشخیصی با هم تفاوت بسیاری دارند. مننژیت باکتریایی، به طور معمول خطرناک تر از نوع ویروسی آن است و در موارد بسیار باعث بروز مشکلات ثانویه در مغز و سیستم عصبی می شود. این بیماری بویژه در اطفال زیر دو سال و سنین بالای 60 سال که ایمنی بدن کامل و با کفایت نیست، بروز می کند.

علت بیماری مننژیت:

بعضی از ویروس ها، میکروب ها و عوامل قارچی باعث به وجود آمدن بیماری می شوند. گاهی بر اثر بیماری های خونی و یا بیماری سل، نیز مننژیت به وجود می آید.

نکته قابل توجه این است که مننژیت در مناطق پر جمعیت و در جایی که رعایت موارد بهداشتی کم است بیشتر دیده

می شود. کودکان مبتلا به بیماری سل، عفونت گوش وریه و کم خونی بیشتر در معرض خطر قرار دارند.

نشانه های مننژیت:

سر درد، تب بالا، استفراغ، تغییر در سطح هوشیاری (خواب آلودگی، گیجی، بیهوشی و....)، عدم حرکت گردن و درد در حرکت گردن، حساسیت بیش از حد به نور، تشنج به خصوص وقتی تب بالا باشد. در بعضی موارد ضایعات پوستی به صورت کبودی دیده می شود (نقاط بنفش رنگ) به نام پتشی.

❖ برای پیشگیری از عوارض ثانویه مننژیت مانند ناشنوایی، ضایعات مغزی و مرگ، باید هر چه سریعتر بیماری

تشخیص داده شود و نسبت به درمان آن در بیمارستان اقدام گردد.

❖ آزمایش مایع نخاع برای تشخیص بیماری بسیار ضروری است.

اگر کودک به طور غیر عادی بدحال است و یا حداقل دو علامت از علائم فوق در وی پدیدار شده باشد بلافاصله با پزشک مشورت کنید و یا کودک را به نزدیکترین بیمارستان برسانید.

کودک در بیمارستان بستری می شود و نخست آب نخاع وی جهت آزمایش نمونه گیری می شود و با کمک این آزمایش می توان مننژیت و عامل ایجاد کننده مننژیت را مشخص نمود. همچنین ممکن است نمونه خون نیز جهت کشت و تعیین وجود باکتری و نوع آن به آزمایشگاه فرستاده شود.

درمان:

در صورت شک به مننژیت، پس از انجام آزمایش های لازم و حتی پیش از آماده شدن جواب آزمایش ها باید درمان فوراً با آنتی بیوتیک ها شروع شود. اگر جواب آزمایش ها مشخص کند که کودک مبتلا به مننژیت ویروسی شده،

آنتی بیوتیک ها قطع می شوند و هیچ درمان دیگری به جز مسکن لازم نیست. عفونت های ویروسی معمولاً پس از ۵ تا ۱۴ روز بسته به نوع ویروس خود به خود بر طرف می شوند.

اگر تشخیص مننژیت باکتریال تأیید شود، مصرف آنتی بیوتیک باید ادامه یابد (ممکن است در صورت لزوم بر حسب

باکتری تشخیص داده شده، نوع آنتی بیوتیک تغییر کند) همچنین ممکن است برای کودک مایعات داخل وریدی و داروی ضد تشنج تجویز شود (در صورت وجود تشنج)، درمان با آنتی بیوتیک ممکن است تا ده روز یا بیشتر طول بکشد.

پیش آگهی:

مننژیت های ویروسی بندرت عارضه ای باقی می گذارند. همچنین درمان مناسب و به موقع با آنتی بیوتیک اغلب سبب بهبود کامل بیماری می شود. در تعداد اندکی از کودکان ممکن است عوارضی مثل ناشنوایی، اختلال بینائی، تشنج و یا مشکلات یادگیری ایجاد شود.

نقش والدین در پیشگیری از بیماری:

- ✓ در صورت مشاهده علائم مننژیت، کودک را هرچه زوتر برای معاینه نزد متخصص کودکان و یا به بخش فوریت های پزشکی ببرید.
- ✓ در صورت مشاهده تب همراه با تشنج، در کوتاهترین زمان ممکن کودک خود را به بخش فوریت های پزشکی یا پزشک متخصص برسانید.
- ✓ در صورتی که کودک شما دارای تماس نزدیک با شخص بیمار بود، هر چه زوتر به پزشک مراجعه کنید تا در مورد ضرورت تجویز آنتی بیوتیک تصمیم بگیرد.
- ✓ والدین نباید از انجام آزمایش لازم جهت تشخیص مننژیت که همان گرفتن مایع نخاع است احساس نگرانی نموده و مانع انجام آن توسط پزشک گردند.